

Arrest

nr. 184 295 van 23 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger van Arabische origine. U gaf aan een soennitische moslim te zijn, afkomstig uit Bagdad. U woonde uw gehele leven in uw ouderlijk huis in de wijk al-Shaab in Bagdad. Begin 2015 was u samen met uw vriend X alcohol aan het drinken in een parkje nabij uw huis toen er twee auto's stopten. Drie personen stapten uit en vroegen aan jullie wat jullie aan het doen waren. Ze begonnen jullie te slaan en sloegen de flessen drank aan diggelen. Daarna sleurden ze jullie mee naar de auto's, blinddoekten ze jullie, deden ze handboeien om en namen ze jullie mee naar een onbekende bestemming. Ze hielden jullie 24 uur lang vast, ze vroegen waarom jullie niet mee gingen strijden en sloegen jullie hard op de handen, armen en het hoofd, waar u twee gebroken armen aan heeft overgehouden. Uiteindelijk hebben jullie je excuses aangeboden voor

het drinken van alcohol waardoor jullie werden vrijgelaten. U heeft van dit incident geen aangifte gedaan. Evenmin bent u voor uw verwondingen naar het ziekenhuis gegaan. Nadien heeft u niets meer vernomen van uw ontvoerders. Enige tijd later, op 22 juni 2015, reed u met de wagen. Plots sprong er een jongeman op de baan, u kon hem niet ontwijken en u reed hem aan. U stapte uit met de bedoeling hem te helpen, maar u werd onmiddellijk omringd door omstaanders die het incident zagen gebeuren. U werd beledigd en zelfs verschillende keren geslagen, dit gedurende tien à vijftien minuten. De jongeman lag ondertussen bloedend op de straat en zou ongeveer twee uur later overlijden in het ziekenhuis. U kon op een gegeven ogenblik toch ontsnappen aan de omstaanders en besloot naar de dichtstbijzijnde controlepost te gaan om de gebeurtenissen aan te geven. U werd meegenomen naar het politiebureau waar u in de cel werd gezet, in afwachting tot de familie van het slachtoffer een klacht zou indienen. Dit gebeurde evenwel niet, integendeel zelfs, de familie kwam praten met de officier en aangeven dat u onschuldig zou zijn, dit als list om u vrij te krijgen uit de gevangenis, waardoor ze u op straat zou kunnen doden. Dit doorzag de officier en deze weigerde hen dan ook te geloven en u vrij te laten. U werd in totaal een viertal dagen vastgehouden op het politiekantoor. De familie van het slachtoffer hield in deze periode het politiekantoor continu in het oog, in de hoop dat ze u bij uw vrijlating zou kunnen onderscheppen. De officier begreep echter uw situatie en besloot om u uiteindelijk vrij te laten. Via de achteruitgang kon u het kantoor verlaten en zo kon u een taxi nemen naar de Jameeawijk, dichtbij de luchthaven van Bagdad, waar u onderdak vond bij uw vriend Ali die uiteindelijk ook uw vlucht uit Irak regelde. Ondertussen ondernam uw familie verschillende verzoeningspogingen met de stam van het slachtoffer. Uw vader en zijn verwanten kwamen echter steeds met lege handen terug thuis; de rivaliserende stam weigerde elk verzoeningsvoorstel, hoewel uw familie alles wou doen wat ze maar konden. Het enige wat de familie van het slachtoffer wou hebben, was uw dood. Bijgevolg vertrok u op 27 juni 2015 per vliegtuig naar Istanbul in Turkije, waarna u over zee doorreisde naar Griekenland. Van hieruit reisde u over land verder naar België, waar u op 2 augustus 2015 aankwam en op 3 augustus 2015 een asielaanvraag indiende. Na uw vertrek uit Irak vernam u dat, gezien elke verzoeningspoging door de tegenpartij werd afgewezen en uw vader toekomstige problemen met deze stam wou voorkomen, er op 15 juli 2015 een document opgemaakt werd waarin uw familie en uw stam aangaven dat ze afstand van u namen en dat ze u als het ware verstootten. De stam van het slachtoffer nam hiermee echter geen genoegen en startte een maand na het auto-ongeval met het bedreigen van uw familie in de hoop u alsnog te vinden. Uw ouderlijk huis werd verschillende keren beschoten, er werd een bedreiging in de vorm van een kogel afgeleverd aan uw ouderlijk huis en uiteindelijk werd er op 3 januari 2016 zelfs in de woning van uw ouders brand gesticht. Uw familie had omwille van de aanhoudende problemen even daarvoor de woning echter al preventief verlaten en had onderdak gevonden in een vluchtelingenkamp in de Jameeawijk. Wel raakte uw broer, die van de brand op de hoogte werd gebracht, tijdens de bluswerken gewond.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een kopie van de eerste bladzijde uw paspoort, uitgereikt op 4 september 2013; uw identiteitskaart; uw nationaliteitsbewijs; uw stemkaart; het hierboven vermelde document, d.d. 15 juli 2015, waaruit blijkt dat uw familie en uw stam u verstoten; een rapport van de brandweer, d.d. 3 januari 2016, over de brand die woedde in uw ouderlijk huis; een USB-stick waarop een achttal foto's staan van brandschade aan een woning; een Belgisch medisch attest waaruit blijkt dat u ten gevolge van pijn aan uw vingers een arts heeft geraadpleegd en waarin aangegeven wordt dat u op uw hand werd geslagen; en een aanvraag van dokter K. Volckaert aan de dienst Nucleaire Geneeskunde van Sint-Mariaziekenhuis te Halle om een botscan te laten uitvoeren.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent uw identiteit aannemelijk te maken. In het kader van uw asielaanvraag verklaarde u **M.(...) S.(...) A.(...) al-N.(...)** te heten. Het is echter merkwaardig dat uit de informatie verkregen op 1 december 2015 van de Hongaarse autoriteiten (zie administratief dossier) dat uw vingerafdrukken er op 21 juli 2015 zijn genomen en dat u er gekend stond onder de naam **M.(...) al-K.(...)**, geboren op 1 januari 1992. Geconfronteerd met deze naam stelde u echter deze nooit gedragen te hebben en nog nooit van deze naam gehoord te hebben (CGVS, p. 24). Voorts stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken en ook tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat **u geboren bent op 1 januari 1992**. Ook uit de informatie van de Hongaarse autoriteiten

blijkt dat u geboren bent op 1 januari 1992. Zowel op uw paspoort als op uw identiteitskaart staat echter aangegeven dat **u geboren bent op 5 januari 1993**. Ook uw stemkaart en uw nationaliteitsbewijs geven als geboortjaar 1993. Bij confrontatie met deze tegenstrijdige informatie herhaalde u slechts dat u geboren bent in 1992 zonder enige verdere verklaring (verklaring DVZ, vraag 4; CGVS, p. 21). Overigens is het merkwaardig dat u bij de initiële vraag naar uw geboortedatum eerst vroeg om naar uw identiteitskaart te kijken alvorens antwoord te geven (CGVS, p. 3). Tot slot kan er gewezen worden op het feit dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er een hoge graad van corruptie heerst in Irak en dat eender welk document (ook identiteitsdocumenten) eenvoudig tegen betaling kan worden verkregen, waardoor de objectieve bewijswaarde van Iraakse documenten erg relatief is. Bovenstaande vaststellingen doen ernstige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw identiteit. Het feit dat u uw identiteit helemaal niet op ondubbelzinnige wijze aantoont, is bovendien een element dat van die aard is dat het voor mij onmogelijk maakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende de redenen waarom u uw land verlaten hebt, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst, het eventueel risico van vervolging, ...). Deze vaststelling ondermijnt dan ook aanzienlijk uw algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast haalde u aan ten gevolge van een verkeersongeval waarbij u een jongeman dodelijk verwondde de wraak van de stam van uw slachtoffer te vrezen. Ten gevolge van het stammenconflict dat door uw ongeval werd veroorzaakt verklaarde u door uw familie verstoten te zijn. U heeft evenwel dit element in uw asielaanvraag niet aannemelijk kunnen maken.

Vooreerst is het allereerst bijzonder weinig aannemelijk dat, indien u werkelijk iemand ten gevolge van een autoongeval zou gedood hebben, u niet eens de naam van (de familie van) uw slachtoffer zou kennen. U kon slechts de naam van zijn stam geven. Als er gevraagd werd naar de subfam of de familie waartoe hij behoorde, moest u het antwoord schuldig blijven. U verklaarde zelfs letterlijk verder geen informatie over hem te hebben (CGVS, p. 27-28). Nochtans zou u ten gevolge van dit ongeval vier dagen in de cel hebben doorgebracht, zou u hierdoor uw geboorteland hebben moeten verlaten en zouden uw familie en uw stam u na vruchteloze onderhandelingen met de stam van uw slachtoffer ten gevolge van de dood van uw slachtoffer u hebben verstoten. Gelet op het feit dat van een asielaanvraagster in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die rechtstreeks met zijn asielaanvraag in verband staan, ondermijnt het loutere feit dat u niet eens de naam van uw slachtoffer kende op zich reeds de geloofwaardigheid van het door u veroorzaakte ongeval. Deze bevinding wordt bevestigd door het feit dat u ook uw bewering dat de familie van het slachtoffer tot een militie behoorde (CGVS, p. 28; p. 31) niet kon onderbouwen. Daar waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken nog wist dat vele familieleden van uw slachtoffer tot het Mehdileger behoorden (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.5), had u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal geen enkel idee tot welke militie familieleden van uw slachtoffer behoorden; u preciseerde zelfs dat u van dit soort zaken geen verstand had (CGVS, p. 32).

Voorts slopen er in beschrijving van (de gevolgen van) het ongeval een aantal merkwaardigheden. Zo komt uw bewering dat niemand van de omstaanders meteen uw slachtoffer, die volgens u nochtans zeer zwaar gewond was, te hulp snelden – u kreeg de kans niet om hem te helpen omdat u door allerlei omstaanders werd tegengehouden en beledigd en pas toen u naar het politiecheckpoint ging werd hij geholpen (CGVS, p. 28-29) – weinig aannemelijk over. Bovendien is het ook eerder bevreemdend dat, hoewel u eerst door de omstaanders een tiental minuten werd beledigd en geslagen, uw belagers u hierop zonder meer lieten vertrekken (CGVS, p. 29). Verder komen uw verklaringen betreffende uw vier dagen durende detentie ten gevolge van dit ongeval bevreemdend over. U beweerde dat u na vier dagen werd vrijgelaten omdat er door de tegenpartij geen klacht tegen u werd ingediend: de politie wachtte vier dagen af op een eventuele klacht, die er niet kwam. Dat de politieagenten, die u volgens uw verklaringen blijkbaar gunstig gezind waren, vier dagen gewacht zouden hebben op een klacht hoewel de familie reeds de dag na het ongeval aan de politie duidelijk had gemaakt dat ze niet van plan was om een klacht in te dienen (CGVS, p. 32), is echter weinig waarschijnlijk. Tot slot is het eerder merkwaardig dat u er niet in slaagde om het verkeersongeval en uw hechtenis van vier dagen te documenteren. U stelde niets op papier te hebben ontvangen omdat de familie van het slachtoffer geen klacht heeft ingediend (CGVS, p. 31). Nochtans zou uw wagen door de politie in beslag zijn genomen en moest u op het politiebureau verklaringen afleggen (CGVS, p. 30-31).

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van dit verkeersongeval.

Gelet hierop kunnen er dan ook ernstige vraagtekens geplaatst worden bij het stammenconflict dat deze gebeurtenis tot gevolg had en waardoor u uiteindelijk verstoten bent uit uw familie en uw stam. Dit wordt bevestigd door het feit dat ook aan de gebeurtenissen na uw vertrek ten gevolge van de wens van de tegenpartij om zich op u te wreken uit Irak weinig geloof kan gehecht worden. U stelde dat uw familie verschillende keren is bedreigd geweest, dat er zelfs een kogel naar uw huis werd gegooid als dreigement en dat uw ouderlijk huis is beschoten en in brand gestoken (CGVS, p. 33). Betreffende de brandstichting in uw huis, legde u een verslag van de brandweer neer. Naast het feit dat er nogmaals gewezen kan worden op de hoge mate van corruptie in Irak waardoor de bewijswaarde van Iraakse documenten sowieso minimaal is, stemmen uw verklaringen over deze brand echter geenszins overeen met de inhoud van het brandweerverslag. U verklaarde dat uw broer tijdens de brand gewond werd aan zijn arm. Geconfronteerd met het feit dat in het brandweerverslag, waarin bevestigd wordt dat de brandstichting kadert in een stammenruzie, enkel vermeld staat dat ene **A.(...)S.(...) A.(...)**, een persoon met exact dezelfde patroniemen als uw beweerde identiteit, gewond raakte en dat **nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een broer met de naam A.(...) heeft**, zei u dat het onmogelijk was [dat een zekere A.(...)S.(...)A.(...) ten gevolge van de brand gewond raakte] (CGVS, p. 35). Deze vaststelling ondermijnt de authenticiteits- en bewijswaarde van dit document fundamenteel. Aangezien u met dit document de brandstichting in uw woning ten gevolge van het verlangen van de tegenpartij om wraak op u te nemen wilde aantonen en er aan dit bewijsstuk geen enkel geloof kan worden gehecht, kan er noch aan de brandstichting in uw woning noch aan het verlangen tot wraak door de tegenpartij nog geloof gehecht worden. Volledigheidshalve kan hieraan toegevoegd worden dat aan de foto's op de USB-stick evenmin bewijswaarde gehecht worden. Het betreffen immers slechts afbeeldingen van een huis dat brandschade heeft opgelopen, niets meer. Op deze foto's kan niets in rechtstreeks verband gebracht worden met u.

Aangezien noch aan het verkeersongeval, noch aan het verlangen tot wraak vanwege de familie van uw slachtoffer geloof gehecht kan worden, kan er evenmin enig geloof gehecht worden aan uw bewering dat uw familie en uw stam u zouden verstoten hebben. Dat uw familie en uw stam op 15 juli 2015 ten gevolge van het stammenconflict een document zouden ondertekend hebben waarin staat dat zij afstand doen van uw persoon is dan ook geenszins aannemelijk. Los van het feit dat u zelfs uw stamleiders niet eens kon benoemen (CGVS, p. 24-25), kan bovendien wederom herhaald worden dat documenten, om bewijskrachtig te zijn, een geloofwaardig en coherent vluchtrelaas moeten ondersteunen, quod non in casu en dat de bewijskracht van Iraakse documenten sowieso minimaal is.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan de door u beweerde vrees het slachtoffer te zullen worden van wraak geen geloof kan worden gehecht.

Vervolgens kan er aan uw verklaringen aangaande het incident waarbij u en uw vriend Ibad begin 2015 ontvoerd werden omdat jullie alcohol in een park aan het drinken waren, slechts weinig geloof gehecht worden. Vooreerst blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat, hoewel het consumeren van alcohol in Irak wettelijk niet verboden is, het de afgelopen jaren onder invloed van verschillende fundamentalistische bewegingen, zowel aan soennitische als sjiietische zijde, levensgevaarlijk is geworden om zowel alcohol te verkopen als alcohol te consumeren. Het gevolg hiervan is dat de Bagdadi's die alcohol wensen te consumeren dit in besloten kring doen. Gelet op deze informatie is het a priori weinig aannemelijk dat u samen met een vriend openlijk in een park alcohol zou hebben geconsumeerd (CGVS, p. 11). Daarnaast is het bevreemdend dat u het incident ten gevolge van uw alcoholconsumptie op geen enkel ogenblik ter sprake heeft gebracht tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. Gevraagd naar de reden waarom u dit incident niet heeft aangehaald op de Dienst Vreemdelingenzaken, gaf u aan dat u van de ambtenaar in kwestie niet meer mocht vertellen, hoewel u wel degelijk hierover had willen vertellen (CGVS, p. 14). Deze uitleg overtuigt allerm minst aangezien u bij het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaard had dat u alles had verteld wat u wou vertellen en dat u geen opmerkingen had over het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p. 2-3). Voorts komen uw verklaringen aangaande deze ontvoering eerder oppervlakkig over. Er werd u meerdere malen gevraagd om te beschrijven wat u allemaal heeft meegemaakt in die periode dat ze u vasthielden, maar u antwoordde telkens in algemene bewoordingen: ze sloegen u en ze vroegen u waarom u alcohol dronk en waarom u niet mee ging strijden (CGVS, p. 13-14). Gevraagd naar één bepaalde gebeurtenis in die periode, antwoordde u wederom ontwijkend: eerst begreep u tot tweemaal toe de vraag niet, later antwoordde u slechts dat u dacht aan de dood (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met de stelling dat dit geen concrete gebeurtenis is, antwoordde u wederom in algemene termen. Dat er danig aan de geloofwaardigheid van dit incident getwijfeld kan worden, blijkt tevens uit het merkwaardige feit dat u na uw vrijlating rechtstreeks naar huis bent gegaan zonder voor de nodige verzorging naar het ziekenhuis te gaan (CGVS, p. 12-13). Uw

verklaring, met name dat u uit angst niet naar het ziekenhuis durfde te gaan, houdt niet meteen steek, aangezien uit uw verklaringen tevens blijkt dat u na het incident nog buitenshuis kwam: u ging hierna opnieuw werken en reed nog met de wagen (CGVS, p. 15-16). Op de vraag of u ten gevolge van uw armbreuken lang moest revalideren, kon u geen antwoord formuleren (CGVS, p. 13). Het loutere feit dat u betreffende uw revalidatie en eventuele medische verzorging geen overtuigende verklaringen kon afleggen – nochtans zouden uw beide armen gebroken geweest zijn – ondermijnt de geloofwaardigheid van deze breuken. U legde ter staving van uw breuken weliswaar een Belgisch medisch rapport neer. Hieruit kan enkel afgeleid worden dat u op onderzoek bent geweest in een Belgisch ziekenhuis om de pijn aan uw vingers uit te klaren. Hoewel in dit rapport verwezen wordt naar het feit dat u op uw handen zou zijn geslagen, kan er uit dit rapport niet afgeleid worden dat de pijn aan uw handen in causaal verband staat met uw ontvoering en de toen doorstane folteringen. Uit het geheel van deze vaststellingen blijkt dat u uw ontvoering ten gevolge van het nuttigen van alcohol niet aannemelijk heeft gemaakt. Zelfs al zou u dit incident aannemelijk gemaakt hebben, quod non, dan nog dient opgemerkt te worden dat dit een eenmalig incident betreft. Sinds dit incident ontmoette u uw ontvoerders niet meer en kon u uw werk hervatten. Uit niets blijkt bijgevolg dat u bij terugkeer naar Irak ten gevolge van dit incident een vrees voor vervolging of ernstige schade zou moeten koesteren.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met

(zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners

het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden

dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-Generaal zich baseert, werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert, in wat zich aandient als een eerste middel, de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, van de artikelen 48/3, §§2-5, 48/5 §§ 2 en 3, 48/6, 48/7 en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 “van het KB tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS”, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, “van redelijkheid en zorgvuldigheid”.

Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na grondig onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent uw identiteit aannemelijk te maken. In het kader van uw asielaanvraag verklaarde u M.(...) S.(...) A.(...) al-N.(...) te heten. Het is echter merkwaardig dat uit de informatie verkregen op 1 december 2015 van de Hongaarse autoriteiten (zie administratief dossier) dat uw vingerafdrukken er op 21 juli 2015 zijn genomen en dat u er gekend stond onder de naam M.(...) al-K.(...), geboren op 1 januari 1992. Geconfronteerd met deze naam stelde u echter deze nooit gedragen te hebben en nog nooit van deze naam gehoord te hebben (CGVS, p. 24). Voorts stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken en ook tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat u geboren bent op 1 januari 1992. Ook uit de informatie van de Hongaarse autoriteiten blijkt dat u geboren bent op 1 januari 1992. Zowel op uw paspoort als op uw identiteitskaart staat echter aangegeven dat u geboren bent op 5 januari 1993. Ook uw stemkaart en uw nationaliteitsbewijs geven als geboortjaar 1993. Bij confrontatie met deze tegenstrijdige informatie herhaalde u slechts dat u geboren bent in 1992 zonder enige verdere verklaring (verklaring DVZ, vraag 4; CGVS, p. 21). Overigens is het merkwaardig dat u bij de initiële vraag naar uw geboortedatum eerst vroeg om naar uw identiteitskaart te kijken alvorens antwoord te geven (CGVS, p. 3). Tot slot kan er gewezen worden op het feit dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er een hoge graad van corruptie heerst in Irak en dat eender welk document (ook identiteitsdocumenten) eenvoudig tegen betaling kan worden verkregen, waardoor de objectieve bewijswaarde van Iraakse documenten erg relatief is. Bovenstaande vaststellingen doen ernstige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw identiteit. Het feit dat u uw identiteit helemaal niet op ondubbelzinnige wijze aantoont, is bovendien een element dat van die aard is dat het voor mij onmogelijk maakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende de redenen waarom u uw land verlaten hebt, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst, het eventueel risico van vervolging, ...). Deze vaststelling ondermijnt dan ook aanzienlijk uw algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast haalde u aan ten gevolge van een verkeersongeval waarbij u een jongeman dodelijk verwondde de wraak van de stam van uw slachtoffer te vrezen. Ten gevolge van het stammenconflict dat door uw ongeval werd veroorzaakt verklaarde u door uw familie verstoten te zijn. U heeft evenwel dit element in uw asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken.

Vooreerst is het allereerst bijzonder weinig aannemelijk dat, indien u werkelijk iemand ten gevolge van een autoongeval zou gedood hebben, u niet eens de naam van (de familie van) uw slachtoffer zou kennen. U kon slechts de naam van zijn stam geven. Als er gevraagd werd naar de substam of de familie waartoe hij behoorde, moest u het antwoord schuldig blijven. U verklaarde zelfs letterlijk verder geen informatie over hem te hebben (CGVS, p. 27-28). Nochtans zou u ten gevolge van dit ongeval vier dagen in de cel hebben doorgebracht, zou u hierdoor uw geboorteland hebben moeten verlaten en zouden uw familie en uw stam u na vruchteloze onderhandelingen met de stam van uw slachtoffer ten gevolge van de dood van uw slachtoffer u hebben verstoten. Gelet op het feit dat van een asielzoeker in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die rechtstreeks met zijn asielrelaas in verband staan, ondermijnt het loutere feit dat u niet eens de naam van uw slachtoffer kende op zich reeds de geloofwaardigheid van het door u veroorzaakte ongeval. Deze bevinding wordt bevestigd door het feit dat u ook uw bewering dat de familie van het slachtoffer tot een militie behoorde (CGVS, p. 28; p. 31) niet kon onderbouwen. Daar waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken nog wist dat vele familieleden van uw slachtoffer tot het Mehdileger behoorden (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.5), had u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal geen enkel idee tot welke militie familieleden van uw slachtoffer behoorden; u preciseerde zelfs dat u van dit soort zaken geen verstand had (CGVS, p. 32).

Voorts slopen er in beschrijving van (de gevolgen van) het ongeval een aantal merkwaardigheden. Zo komt uw bewering dat niemand van de omstaanders meteen uw slachtoffer, die volgens u nochtans zeer zwaar gewond was, te hulp snelden – u kreeg de kans niet om hem te helpen omdat u door allerlei omstaanders werd tegengehouden en beledigd en pas toen u naar het politiecheckpoint ging werd hij geholpen (CGVS, p. 28-29) – weinig aannemelijk over. Bovendien is het ook eerder bevreemdend dat, hoewel u eerst door de omstaanders een tiental minuten werd beledigd en geslagen, uw belagers u hierop zonder meer lieten vertrekken (CGVS, p. 29). Verder komen uw verklaringen betreffende uw vier

dagen durende detentie ten gevolge van dit ongeval bevreemdend over. U beweerde dat u na vier dagen werd vrijgelaten omdat er door de tegenpartij geen klacht tegen u werd ingediend: de politie wachtte vier dagen af op een eventuele klacht, die er niet kwam. Dat de politieagenten, die u volgens uw verklaringen blijkbaar gunstig gezind waren, vier dagen gewacht zouden hebben op een klacht hoewel de familie reeds de dag na het ongeval aan de politie duidelijk had gemaakt dat ze niet van plan was om een klacht in te dienen (CGVS, p. 32), is echter weinig waarschijnlijk. Tot slot is het eerder merkwaardig dat u er niet in slaagde om het verkeersongeval en uw hechtenis van vier dagen te documenteren. U stelde niets op papier te hebben ontvangen omdat de familie van het slachtoffer geen klacht heeft ingediend (CGVS, p. 31). Nochtans zou uw wagen door de politie in beslag zijn genomen en moest u op het politiebureau verklaringen afleggen (CGVS, p. 30-31).

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van dit verkeersongeval.

Gelet hierop kunnen er dan ook ernstige vraagtekens geplaatst worden bij het stammenconflict dat deze gebeurtenis tot gevolg had en waardoor u uiteindelijk verstoten bent uit uw familie en uw stam. Dit wordt bevestigd door het feit dat ook aan de gebeurtenissen na uw vertrek ten gevolge van de wens van de tegenpartij om zich op u te wreken uit Irak weinig geloof kan gehecht worden. U stelde dat uw familie verschillende keren is bedreigd geweest, dat er zelfs een kogel naar uw huis werd gegooid als dreigement en dat uw ouderlijk huis is beschoten en in brand gestoken (CGVS, p. 33). Betreffende de brandstichting in uw huis, legde u een verslag van de brandweer neer. Naast het feit dat er nogmaals gewezen kan worden op de hoge mate van corruptie in Irak waardoor de bewijswaarde van Iraakse documenten sowieso minimaal is, stemmen uw verklaringen over deze brand echter geenszins overeen met de inhoud van het brandweerverslag. U verklaarde dat uw broer tijdens de brand gewond werd aan zijn arm. Geconfronteerd met het feit dat in het brandweerverslag, waarin bevestigd wordt dat de brandstichting kadert in een stammenruzie, enkel vermeld staat dat ene A.(...)S.(...) A.(...), een persoon met exact dezelfde patroniemen als uw beweerde identiteit, gewond raakte en dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een broer met de naam A.(...) heeft, zei u dat het onmogelijk was [dat een zekere A.(...)S.(...)A.(...) ten gevolge van de brand gewond raakte] (CGVS, p. 35). Deze vaststelling ondermijnt de authenticiteits- en bewijswaarde van dit document fundamenteel. Aangezien u met dit document de brandstichting in uw woning ten gevolge van het verlangen van de tegenpartij om wraak op u te nemen wilde aantonen en er aan dit bewijsstuk geen enkel geloof kan worden gehecht, kan er noch aan de brandstichting in uw woning noch aan het verlangen tot wraak door de tegenpartij nog geloof gehecht worden. Volledigheidshalve kan hieraan toegevoegd worden dat aan de foto's op de USB-stick evenmin bewijswaarde gehecht worden. Het betreffen immers slechts afbeeldingen van een huis dat brandschade heeft opgelopen, niets meer. Op deze foto's kan niets in rechtstreeks verband gebracht worden met u.

Aangezien noch aan het verkeersongeval, noch aan het verlangen tot wraak vanwege de familie van uw slachtoffer geloof gehecht kan worden, kan er evenmin enig geloof gehecht worden aan uw bewering dat uw familie en uw stam u zouden verstoten hebben. Dat uw familie en uw stam op 15 juli 2015 ten gevolge van het stammenconflict een document zouden ondertekend hebben waarin staat dat zij afstand doen van uw persoon is dan ook geenszins aannemelijk. Los van het feit dat u zelfs uw stamleiders niet eens kon benoemen (CGVS, p. 24-25), kan bovendien wederom herhaald worden dat documenten, om bewijskrachtig te zijn, een geloofwaardig en coherent vluchtrelaas moeten ondersteunen, quod non in casu en dat de bewijskracht van Iraakse documenten sowieso minimaal is.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan de door u beweerde vrees het slachtoffer te zullen worden van wraak geen geloof kan worden gehecht.

Vervolgens kan er aan uw verklaringen aangaande het incident waarbij u en uw vriend I had begin 2015 ontvoerd werden omdat jullie alcohol in een park aan het drinken waren, slechts weinig geloof gehecht worden. Vooreerst blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat, hoewel het consumeren van alcohol in Irak wettelijk niet verboden is, het de afgelopen jaren onder invloed van verschillende fundamentalistische bewegingen, zowel aan soennitische als sjiiitische zijde, levensgevaarlijk is geworden om zowel alcohol te verkopen als alcohol te consumeren. Het gevolg hiervan is dat de Bagdadi's die alcohol wensen te consumeren dit in besloten kring doen. Gelet op deze informatie is het a priori weinig aannemelijk dat u samen met een vriend openlijk in een park alcohol zou hebben geconsumeerd (CGVS, p. 11). Daarnaast is het bevreemdend dat u het incident ten gevolge van uw alcoholconsumptie op geen enkel ogenblik ter sprake heeft gebracht tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. Gevraagd naar de reden waarom u dit incident niet heeft aangehaald

op de Dienst Vreemdelingenzaken, gaf u aan dat u van de ambtenaar in kwestie niet meer mocht vertellen, hoewel u wel degelijk hierover had willen vertellen (CGVS, p. 14). Deze uitleg overtuigt allerm minst aangezien u bij het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaard had dat u alles had verteld wat u wou vertellen en dat u geen opmerkingen had over het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p. 2-3). Voorts komen uw verklaringen aangaande deze ontvoering eerder oppervlakkig over. Er werd u meerdere malen gevraagd om te beschrijven wat u allemaal heeft meegemaakt in die periode dat ze u vasthielden, maar u antwoordde telkens in algemene bewoordingen: ze sloegen u en ze vroegen u waarom u alcohol dronk en waarom u niet mee ging strijden (CGVS, p. 13-14). Gevraagd naar één bepaalde gebeurtenis in die periode, antwoordde u wederom ontwijkend: eerst begreep u tot tweemaal toe de vraag niet, later antwoordde u slechts dat u dacht aan de dood (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met de stelling dat dit geen concrete gebeurtenis is, antwoordde u wederom in algemene termen. Dat er danig aan de geloofwaardigheid van dit incident getwijfeld kan worden, blijkt tevens uit het merkwaardige feit dat u na uw vrijlating rechtstreeks naar huis bent gegaan zonder voor de nodige verzorging naar het ziekenhuis te gaan (CGVS, p. 12-13). Uw verklaring, met name dat u uit angst niet naar het ziekenhuis durfde te gaan, houdt niet meteen steek, aangezien uit uw verklaringen tevens blijkt dat u na het incident nog buitenshuis kwam: u ging hierna opnieuw werken en reed nog met de wagen (CGVS, p. 15-16). Op de vraag of u ten gevolge van uw armbreuken lang moest revalideren, kon u geen antwoord formuleren (CGVS, p. 13). Het loutere feit dat u betreffende uw revalidatie en eventuele medische verzorging geen overtuigende verklaringen kon afleggen – nochtans zouden uw beide armen gebroken geweest zijn – ondermijnt de geloofwaardigheid van deze breuken. U legde ter staving van uw breuken weliswaar een Belgisch medisch rapport neer. Hieruit kan enkel afgeleid worden dat u op onderzoek bent geweest in een Belgisch ziekenhuis om de pijn aan uw vingers uit te klaren. Hoewel in dit rapport verwezen wordt naar het feit dat u op uw handen zou zijn geslagen, kan er uit dit rapport niet afgeleid worden dat de pijn aan uw handen in causaal verband staat met uw ontvoering en de toen doorstane folteringen. Uit het geheel van deze vaststellingen blijkt dat u uw ontvoering ten gevolge van het nuttigen van alcohol niet aannemelijk heeft gemaakt. Zelfs al zou u dit incident aannemelijk gemaakt hebben, quod non, dan nog dient opgemerkt te worden dat dit een eenmalig incident betreft. Sinds dit incident ontmoette u uw ontvoerders niet meer en kon u uw werk hervatten. Uit niets blijkt bijgevolg dat u bij terugkeer naar Irak ten gevolge van dit incident een vrees voor vervolging of ernstige schade zou moeten koesteren.”

Voormelde motieven zijn pertinent, vinden allen steun in het administratieve dossier en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn asielrelaas beknopt uiteenzet en verwijst naar zijn verklaringen die hij op de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft afgelegd. Het louter herhalen van zijn verklaringen doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen en volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

In de mate dat verzoeker verwijst naar het arrest *Singh* van het EHRM en stelt dat er geen onderzoek over de bewijswaarde van de documenten is geweest wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing wel degelijk een grondige analyse doet van de documenten die door verzoeker worden bijgebracht. Verzoeker omschrijft niet welk bijkomend onderzoek had kunnen of moeten worden verricht door verweerder.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de door verzoeker neergelegde documenten terecht als volgt geoordeeld:

“Vooreerst dient gesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent uw identiteit aannemelijk te maken. In het kader van uw asielaanvraag verklaarde u M.(...) S.(...) A.(...) al-N.(...) te heten. Het is echter merkwaardig dat uit de informatie verkregen op 1 december 2015 van de Hongaarse autoriteiten (zie administratief dossier) dat uw vingerafdrukken er op 21 juli 2015 zijn genomen en dat u er gekend stond onder de naam M.(...) al-K.(...), geboren op 1 januari 1992. Geconfronteerd met deze naam stelde u echter deze nooit gedragen te hebben en nog nooit van deze naam gehoord te hebben (CGVS, p. 24). Voorts stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken en ook tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat u geboren bent op 1 januari 1992. Ook uit de informatie van de Hongaarse autoriteiten blijkt dat u geboren bent op 1 januari 1992. Zowel op uw paspoort als op uw identiteitskaart staat echter aangegeven dat u geboren bent op 5 januari 1993. Ook uw stemkaart en uw nationaliteitsbewijs geven

als geboortjaar 1993. Bij confrontatie met deze tegenstrijdige informatie herhaalde u slechts dat u geboren bent in 1992 zonder enige verdere verklaring (verklaring DVZ, vraag 4; CGVS, p. 21). Overigens is het merkwaardig dat u bij de initiële vraag naar uw geboortedatum eerst vroeg om naar uw identiteitskaart te kijken alvorens antwoord te geven (CGVS, p. 3). Tot slot kan er gewezen worden op het feit dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er een hoge graad van corruptie heerst in Irak en dat eender welk document (ook identiteitsdocumenten) eenvoudig tegen betaling kan worden verkregen, waardoor de objectieve bewijswaarde van Iraakse documenten erg relatief is. Bovenstaande vaststellingen doen ernstige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw identiteit. Het feit dat u uw identiteit helemaal niet op ondubbelzinnige wijze aantoont, is bovendien een element dat van die aard is dat het voor mij onmogelijk maakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende de redenen waarom u uw land verlaten hebt, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst, het eventueel risico van vervolging, ...). Deze vaststelling ondermijnt dan ook aanzienlijk uw algemene geloofwaardigheid.

(...)

Gelet hierop kunnen er dan ook ernstige vraagtekens geplaatst worden bij het stammenconflict dat deze gebeurtenis tot gevolg had en waardoor u uiteindelijk verstoten bent uit uw familie en uw stam. Dit wordt bevestigd door het feit dat ook aan de gebeurtenissen na uw vertrek ten gevolge van de wens van de tegenpartij om zich op u te wreken uit Irak weinig geloof kan gehecht worden. U stelde dat uw familie verschillende keren is bedreigd geweest, dat er zelfs een kogel naar uw huis werd gegooid als dreigement en dat uw ouderlijk huis is beschoten en in brand gestoken (CGVS, p. 33). Betreffende de brandstichting in uw huis, legde u een verslag van de brandweer neer. Naast het feit dat er nogmaals gewezen kan worden op de hoge mate van corruptie in Irak waardoor de bewijswaarde van Iraakse documenten sowieso minimaal is, stemmen uw verklaringen over deze brand echter geenszins overeen met de inhoud van het brandweerverslag. U verklaarde dat uw broer tijdens de brand gewond werd aan zijn arm. Geconfronteerd met het feit dat in het brandweerverslag, waarin bevestigd wordt dat de brandstichting kadert in een stammenruzie, enkel vermeld staat dat ene A.(...)S.(...) A.(...), een persoon met exact dezelfde patroniemen als uw beweerde identiteit, gewond raakte en dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een broer met de naam A.(...) heeft, zei u dat het onmogelijk was [dat een zekere A.(...)S.(...)A.(...) ten gevolge van de brand gewond raakte] (CGVS, p. 35). Deze vaststelling ondermijnt de authenticiteits- en bewijswaarde van dit document fundamenteel. Aangezien u met dit document de brandstichting in uw woning ten gevolge van het verlangen van de tegenpartij om wraak op u te nemen wilde aantonen en er aan dit bewijsstuk geen enkel geloof kan worden gehecht, kan er noch aan de brandstichting in uw woning noch aan het verlangen tot wraak door de tegenpartij nog geloof gehecht worden. Volledigheidshalve kan hieraan toegevoegd worden dat aan de foto's op de USB-stick evenmin bewijswaarde gehecht worden. Het betreffen immers slechts afbeeldingen van een huis dat brandschade heeft opgelopen, niets meer. Op deze foto's kan niets in rechtstreeks verband gebracht worden met u.

Aangezien noch aan het verkeersongeval, noch aan het verlangen tot wraak vanwege de familie van uw slachtoffer geloof gehecht kan worden, kan er evenmin enig geloof gehecht worden aan uw bewering dat uw familie en uw stam u zouden verstoten hebben. Dat uw familie en uw stam op 15 juli 2015 ten gevolge van het stammenconflict een document zouden ondertekend hebben waarin staat dat zij afstand doen van uw persoon is dan ook geenszins aannemelijk. Los van het feit dat u zelfs uw stamleiders niet eens kon benoemen (CGVS, p. 24-25), kan bovendien wederom herhaald worden dat documenten, om bewijskrachtig te zijn, een geloofwaardig en coherent vluchtrelaas moeten ondersteunen, quod non in casu en dat de bewijskracht van Iraakse documenten sowieso minimaal is

(...)

U legde ter staving van uw breuken weliswaar een Belgisch medisch rapport neer. Hieruit kan enkel afgeleid worden dat u op onderzoek bent geweest in een Belgisch ziekenhuis om de pijn aan uw vingers uit te klaren. Hoewel in dit rapport verwezen wordt naar het feit dat u op uw handen zou zijn geslagen, kan er uit dit rapport niet afgeleid worden dat de pijn aan uw handen in causaal verband staat met uw ontvoering en de toen doorstane folteringen. Uit het geheel van deze vaststellingen blijkt dat u uw ontvoering ten gevolge van het nuttigen van alcohol niet aannemelijk heeft gemaakt. Zelfs al zou u dit incident aannemelijk gemaakt hebben, quod non, dan nog dient opgemerkt te worden dat dit een eenmalig incident betreft. Sinds dit incident ontmoette u uw ontvoerders niet meer en kon u uw werk hervatten. Uit niets blijkt bijgevolg dat u bij terugkeer naar Irak ten gevolge van dit incident een vrees voor vervolging of ernstige schade zou moeten koesteren..".

Hieruit blijkt dat niet enkel wordt gewezen op de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') over de documentfraude in Irak, waaromtrent verzoeker zelf bovendien geen enkel stuk bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat deze informatie onjuist of achterhaald zou zijn.

Dienaangaande kan nog worden opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Verzoeker verwijst naar zijn religie en stelt dat hij omwille van het feit dat hij soenniet is erkend moet worden als vluchteling. In zoverre verzoeker aanhaalt dat de sjiietische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, dient te worden opgemerkt dat uit de geciteerde informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in Bagdad dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun louter religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad. Inzake de verwijzing naar arresten van de Raad wordt opgemerkt dat aan dit arrest geen precedentswaarde kan worden toegekend en dat elk dossier dat aanhangig is bij de Raad op zijn eigen elementen wordt beoordeeld.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op wat voorafgaat, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Gelet op het ongeloofwaardig asielaanvraag dient de mogelijkheid tot bescherming niet te worden onderzocht.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door hem bijgebrachte landeninformatie en stukken.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (*"UNHCR Position on Returns to Iraq"*, 16 november 2016). Dit standpunt, waarnaar verwezen wordt in de aanvullende nota van 7 maart 2017 en de hierbij gevoegde COI Focus *"Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 6 februari 2017, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en verweerder kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier en recente landeninformatie die door de verwerende partij middels een aanvullende nota van 7 maart 2017 werd bijgebracht maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40).

UNHCR maakt nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. De onrust van de lente 2016 is geluid gelet op de successen van het Iraakse leger en de PMU.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale

bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

De verwijzing naar het standpunt van verweerder in voorgaande jaren is niet dienstig aangezien de Raad uitspraak doet op basis van de gegevens die hem in voorliggend dossier worden ter kennis gebracht.

Waar verzoeker wijst op de ongezonde levensomstandigheden waarmee 1 à 1,5 miljoen personen volgens UNOCHA zouden worden geconfronteerd, laat hij na *in concreto* aan te tonen dat hij bij zijn terugkeer naar Bagdad het risico loopt om in dergelijke omstandigheden terecht te komen. Er zijn geen elementen in verzoekers dossier die hierop wijzen.

Hoger werd reeds uiteengezet dat een loutere verwijzing naar de straffeloosheid van de sjiiitische milities in Bagdad, in combinatie met verzoekers soennitische achtergrond, niet kan volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Waar verzoeker verwijst naar "gabegie", corruptie, de komst van een groot aantal ontheemden, talrijke checkpoints en de gezondheidscrisis en opwerpt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich geenszins vragen stelt wat betreft de capaciteit en de wil van de regering om de sjiiitische milities te controleren, toont verzoeker niet dat er in Bagdad actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden

bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF